

250 τὸ δ'ολον. Εἶνε δὲ ταῦτα μορφαὶ ἀνθρώπων, πτηνῶν, ἰχθύων, δένδρων, φυτῶν, σκευῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Τὸ παράδοξον τοῦ ἐπιγραφικοῦ τούτου μνημείου εἶνε ὅτι τὰ γράμματα δὲν ἔχουν χαραχθῇ διὰ στόλου, ὅπως εἰς πάσας τὰς ἄλλας Κρητικὰς πινακίδας, ἀλλ' εἶνε ἐκιστον ἰδιαιτέρως τυπωμένον δι' ἰδίου τύπου ἐπὶ τοῦ πηλίνου δίσκου. Οὕτω ἤρχισε καὶ ἐπὶ Γουτενβέργιου ἡ σημερινὴ τυπογραφία. Δηλαδὴ ἐπανελήφθη ὅ,τι ἤδη πρὸ 40 καὶ πλέον αἰώνων ἐγένετο ἐν Κρήτῃ.

Ὁ διάσημος ἀρχαιολόγος Sayce ἀνεκάλυφεν πλησίον τοῦ Κομποσχίε τοῦ Σουδάν τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας Μερόης, ἣν ἀναφέρει ὁ Στράβων καὶ ἣν μάλιστα ἀνεξήτησε τῷ 1821 ὁ Καγιάρ. Ἀνεκαλύφθη μέγας κτιστὸς περίβολος, τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀμμωνος ὡς καὶ μικρὸν εἰδώλιον τοῦ Ραμσή.

Ἐν ἀρχαίῳ ἑλληνικῷ πλοίῳ πλήρες ἀγαλμάτων κιονοκράνων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων τῆς λαμπροτέρας περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἀνεκαλύφθη εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Μεσογείου κατὰ πολὺν παράδοξον περίπτωσιν χάρις εἰς σπογγαλιευστικὸν Ἑλληνικὸν πλοῖον πλησίον τοῦ Σφαῖ τῆς Τριπολιτίδος. Μόλις οἱ δύοτα κατῆλθον εἰς τὸν βυθὸν, διέκρινον μέγα πλοῖον καὶ λείψανα γιγάντων νεκρῶν. Ἀνηγγέσθη τὸ γεγονός εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Τυνησιακοῦ μουσείου ἀρχαιολόγον κ. Μέρλιν, ὅστις ἐπελήφθη τῶν ἀνασκαφῶν. Οἱ Γάλλοι δὴ τότε εἶδον ὅτι οἱ ὡς γίγαντες ἐκληφθέντες ἦσαν ἀγάλματα μαρμαρίνα, τὰ ὅποια εἶχον καλυφθῇ ἀπὸ φύκη. Οἱ ἐξερευνηταὶ ἀνεῦρον ἐξήκοντα κίονας καὶ κιονόκρανα Κορινθιακοῦ καὶ Δωρικῶν ρυθμοῦ, στυλοβάτας καὶ μαρμαρίνας προμετώπας κτιρίων, ἀρίστης τέχνης, διαφόρων εἰδῶν.

Τὸ σπουδαιότερον ἀντικείμενον τῆς ἀνακαλύψεως ἀναγράφεται ὡς ἐν ὀρειγάλινον ἀγαλμα τοῦ Ἑρωτος σχεδὸν πέντε ποδῶν ὕψους, πιστεύεται δὲ ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων γλυπτῶν, ἢ τουλάχιστον θαυμασίον ἀποτύπωμα αὐτοῦ. Ὁ ἱστορικὸς Καλλιόστρατος περιγράφει τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρωτος ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους ἀκριβῶς σύμφωνον πρὸς τὴν τελευταίαν ἀνακάλυψιν.

Ἐν ἑτέρῳ εὗρημα μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἶνε εἰς Ἑρμῆς, ἢ μᾶλλον ἂν ἀγλύφος κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ λίθου, ὡς ἐσυνήθιζαν εἰς τὰς προμετώπας τῶν οἰκιῶν καὶ κτιρίων. Ἡ κεφαλὴ ἀναπαριστᾷ τὸν Διόνυσον ἢ Βάκχον, τὸν θεὸν τοῦ οἴνου. Ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον εἶνε θαυμασίως ἀποτυπωμένοι. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν εἶνε ὅτι εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς προμετώπης φέρει τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτου διὰ τῶν χαρακτήρων «Βοῖθος Χαλκιδῶν ἔγλυψεν». Εἰς διαφορὰς ἀρχαίους συγγραφὰς ἀναφέρεται τὸ τοῦ Βοῖθου ὄνομα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Πλίνιον.

Ἐκ τῶν ἄλλων εὐρημάτων διεκρίνοντο ὀρειγάλινα πλαίσια κεκοσμημένα διὰ κεφαλῶν γυναικῶν, ἐστεμμένων διὰ κισσοῦ. Ἐπίσης ἐν ἀγαλματίῳ φέρον τὸ ὄνομα «Ἑρως Ἀνδρογύνης, Ἑρμαφρόδιτος».

Ἐν γένει πάντα θεωροῦνται ὡς διατηρούμενα ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, καὶ μόνον ὅταν καθαρισθῶσιν ἐκ τῆς θαλασσοαμμοκονίας τῆς ἐπικαθησάσης ἀπὸ δισκίλων ἐτῶν, θὰ ἐξακριβωθῶσιν αἱ λεπτομέρειαι. Ὑποτίθεται ὅτι τριτὴρος θὰ μετέφερε τὸ φορτίον πιθανῶς εἰς Ἰταλίαν ἐξ Ἑλλάδος πρὸς ἀνοικοδόμησιν ναοῦ, καὶ ἡ τρικυμία κατεπόντισε τὸ πλοῖον.

Ὁ Μωαμεθανὸς Ἀχμέτ Σουρουμᾶ ἐξ Αἰδινίου μετέφερεν ἐκεῖθεν εἰς Πειραιᾶ ἀγαλμα ἀρχαιότατον καὶ ὠραιότατης τέχνης, παριστῶν γυναῖκα ὕψους 30

ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν.

Ἐν τῇ Αὐστριακῇ Ἀρχ. σχολῇ, κατὰ τὰς διαλέξεις τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη νὰ παρίστανται μόνον ἀρχαιολόγοι, ὁ κ. Σβορώνος ὠμίλησε περὶ τριῶν ἀναγλύφων. Περὶ τοῦ πρὸ 25 ἐτῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ εὐρεθέντος ἀναγλύφου τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ἡπίονης, περὶ ἑτέρου τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς τροφοῦ Τρυόνας καὶ περὶ ἐνὸς μυστηριώδους ἀναγλύφου τοῦ πρώτου π. Χ. αἰῶνος, εὐρεθέντος ἐν Κυνouria. Αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ κ. Σβορώνου παρήγαγον πολλὴν αἰσθησιν, ἐπηκολούθησε δὲ ἐπ' αὐτῶν ζωηρὰ συζήτησις. Κατόπιν ὁ γραμματεὺς τῆς Αὐστριακῆς σχολῆς κ. φὸν Πρεμερστάιν παρουσίασε ἐπιγραφὴν «υπόθετης» ὀνομάζουσαν δύο ἄγνωστα μέχρι τότε γέννη, τῶν Γλαυκιδῶν καὶ τῶν Ἐπικλειδῶν.

Ἐπανελήφθησαν καὶ ἐφέτος αἱ διαλέξεις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ὁ κ. Σωτηριάδης ὠμίλησε περὶ τῶν ἐλλειψοειδῶν κτισμάτων τοῦ Θέρμου.

Ἐν Παλαιοκάστρῳ τῆς Καρδίτης, εἰς ἀνασκαπόμενον ἀγρὸν ἀνευρέθη προτομὴ ἀγολματίου ἐκ χαλκοῦ, καλῆς τέχνης, παριστῶσα παρθένον. Ἐπίσης εὐρέθησαν δύο βραχιόλια χρυσᾷ βαρύτιμα καὶ περιδέραιον, ὡς καὶ τεμάχιον προσωπίδος ἀργύρεας μετ' ἐντύπων παραστάσεων ἐπιχρυσῶν.

Ἐξοδος μαλλιαρῶν

[Γελοιογραφία Θ. Ἀννίου.]